

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Ing. M. N.**, zastoupeného Mgr. Vladimírem Kubíkem, advokátem se sídlem Masarykovo náměstí 490, Kroměříž, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2011, sp. zn. KÚOK/107980/2010/ODSH-SD/7469, č. j. KUOK 10820/2011, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 22. 8. 2012, č. j. 76 A 19/2011 – 67,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 22. 8. 2012, č. j. 76 A 19/2011 – 67, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Mohelnice (dále též „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 22. 9. 2010 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. d) a l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011. Uvedených přestupků se měl žalobce dopustit tím, že dne 18. 2. 2010 v 11.00 hodin v obci Moravičany řídil osobní motorové vozidlo, přičemž se na výzvu Policie České republiky bezdůvodně odmítl podrobit dechové zkoušce, zda není ovlivněn alkoholem, a rovněž na výzvu příslušníka Policie ČR nepředložil doklady potřebné k provozu a řízení motorového vozidla. Za tyto přestupky mu byla uložena pokuta ve výši 25.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech

motorových vozidel na dobu 12 měsíců a náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Žalovaný odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl v záhlaví vymezeným rozhodnutím. Rozhodnutí žalovaného následně k žalobě podané žalobcem zrušil krajský soud v záhlaví specifikovaným rozsudkem, který nyní žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadá kasační stížností.

II. Shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu

[2] Krajský soud předně konstatoval, že v souzené věci bylo městským úřadem vedeno více správních řízení, čímž došlo k porušení § 57 odst. 1 zákona o přestupcích. Městský úřad oznámení Policie ČR o přestupku ze dne 11. 3. 2010 okopíroval a založil dva spisy (aniž by rozhodl o vyloučení jednotlivých otázek ze společného řízení). Jeden spis byl zaveden o přestupku podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích (tedy o přestupku proti veřejnému pořádku spočívajícím v neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci), další spis o přestupcích podle § 22 odst. 1 písm. d) a l) téhož zákona. Po podání vysvětlení žalobcem městský úřad věc v jednom případě odložil z důvodu, že došlé oznámení o přestupku neodůvodňovalo zahájení řízení o přestupku nebo postoupení věci, zatímco v druhém řízení pokračoval. Ačkoli v odůvodnění záznamu o odložení věci správní orgán I. stupně uvedl, že se týká jen přestupku podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, krajský soud posoudil jeho jednání „materiálně“. Dovodil přitom, že na základě domluvy a odložení věci byl nastolen důvod pro legitimní očekávání žalobce, že vyřizování celé věci je ukončeno, tedy že byly ve skutečnosti projednány všechny přestupky a že pro ně vyvstala překážka věci rozhodnuté (*res administrata*). Tím byla nastolena situace, kdy ve stejné věci nebylo možno rozhodnout podruhé (zásada *ne bis in idem*).

[3] Podle krajského soudu ovšem napadené správní rozhodnutí neobstojí také z dalších důvodů. Kontrola žalobce policejní hlídkou měla totiž „zcela nestandardní průběh“, jednání policistů bylo neobvyklé a neprofesionální, vykazovalo znaky šikany a velmi se podobalo situaci popsané v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63, a ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 – 86 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Při hodnocení svědeckých výpovědí zasahujících policistů je tak s ohledem na průběh kontroly nutno dospět k závěru, že spáchání přestupků podle § 22 odst. 1 písm. l) a d) zákona o přestupcích stejně nebylo prokázáno.

III. Shrnutí argumentace obsažené v kasační stížnosti

[4] Stěžovatel předně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62, v němž zdejší soud konstatoval, že nevedl-li správní orgán v rozporu s § 57 odst. 1 zákona o přestupcích společné řízení o více přestupcích téhož pachatele, není takový postup vadou řízení, je-li z odůvodnění následného rozhodnutí zřejmé, že ve věci byla aplikována absorpční zásada. V daném případě je dle stěžovatele zcela zřejmé, že k aplikaci absorpční zásady v nynějším případě došlo.

[5] Dále stěžovatel uvedl, že v případě přestupku dle § 47 odst. 1 zákona o přestupcích byl věcně a místně příslušný Městský úřad Mohelnice, funkčně příslušný odbor správní, kdežto u přestupku dle § 22 odst. 1 písm. d) a l) téhož zákona byl věcně a místně příslušný Městský úřad Mohelnice, funkčně však odbor dopravy. Tedy zcela zřejmě nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 57 odst. 1 uvedeného zákona.

[6] Dle stěžovatele nelze průběh kontroly prováděné policií označit za nestandardní a ani krajský soud neuvedl, v čem tuto nestandardnost spatřuje. Konstatování, že z provedených důkazů neplyne nic, z čeho by bylo možnost usuzovat, zda byla důvodná domněnka či podezření, že by žalobce řídil vozidlo pod vlivem alkoholu (z čehož soud dovodil to, že se postup policie vymykal běžným kontrolám), svědčí o neznalosti rozsahu práv Policie ČR. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2012, č. j. 7 As 151/2011 - 77, na řidičích je jistě spravedlivé požadovat, aby kvůli důležitému veřejnému zájmu strpěli orientační vyšetření na alkohol či jinou návykovou látku, neboť takové vyšetření trvá krátkou dobu (řádově včetně kontroly dokladů maximálně jednotky minut) a neomezuje neúnosně jejich svobodu pohybu. Naopak při výzvě k odbornému lékařskému vyšetření je tento postup ospravedlněn jen tehdy, lze-li se důvodně domnívat, že řidič je takovou látkou ovlivněn. Z uvedeného vyplývá, že výzvu k podrobení se dechové zkoušce lze činit nejen v případě, v nichž se lze důvodně domnívat, že řidič je takovou látkou ovlivněn.

[7] Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem soudu, že měl k dispozici dvě verze události, verzi žalobce a verzi policie, které byly rozdílné a kdy tedy nebylo možno jednoznačně prokázat, že se skutky staly, jak přesně proběhly a že byly jednoznačně splněny podmínky výzev policistů směrem k žalobci. Sám žalobce i jeho manželka podle stěžovatele potvrdili tu skutečnost, že žalobce byl řádně vyzván k předložení dokladů a následně k dechové zkoušce ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, případně jinou návykovou látkou. O dvou verzích lze hovořit pouze v případě popisu průběhu celého jednání jednotlivými účastníky, nikoliv však v popisu výzvy policistů k předložení dokladů a výzvy k dechové zkoušce.

[8] Za „zarážející“ označil stěžovatel skutečnost, že se krajský soud ztotožnil s „naivní výmluvou“ žalobce, podle níž policejní hlídku zpočátku neviděl.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Krajský soud shledal žalobu důvodnou a rozhodnutí žalovaného zrušil. V odůvodnění svého zrušujícího rozsudku ovšem smísil posuzování procesních vad (údajné porušení § 57 odst. 1 zákona o přestupcích a zásady *ne bis in idem*) s hodnocením věci (údajně šikanózní průběh kontroly žalobce policejní hlídkou). Nejvyšší správní soud považoval za vhodné tyto otázky vypořádat odděleně. Nejprve tedy posoudil, zda správní orgány svým procesním postupem porušily zásadu *ne bis in idem* (blíže viz část **IV.A**), následně se zabýval námitkami, kterými stěžovatel brojí proti závěru krajského soudu, podle nějž žalobci nebylo řádně prokázáno spáchání přestupků podle § 22 odst. 1 písm. l) a d) zákona o přestupcích (**IV.B**).

IV.A Posouzení otázky, zda došlo k porušení zásady ne bis in idem

[11] Jak Nejvyšší správní soud zjistil ze spisové dokumentace, správnímu orgánu prvního stupně zaslala Policie ČR dne 11. 3. 2010 oznámení přestupku na osobu žalobce, kterého označila za podezřelého z přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. d) a l) a § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, a dle § 42a odst. 2 písm. e) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Uvedených přestupků se měl dopustit tím, že dne 18. 2. 2010 v 11.00 hodin v obci Moravičany řídil na silnici vozidlo Toyota Rav 4, r. z. X, byl předepsaným způsobem zastavován policistou v uniformě, neuposlechl jeho výzvy a nezastavil vozidlo na silnici, ale odbočil na vjezd před dům č. 58. Následně byl vyzván policistou, aby předložil doklady potřebné k provozu a řízení motorového vozidla, což odmítl. Dále byl vyzván, aby se podrobil orientační dechové zkoušce, zda není ovlivněn alkoholem, což rovněž odmítl. Na vozidle měl dále vylepenou neplatnou dálniční známku.

[12] Správní orgán k tomuto oznámení založil dva spisy. Jeden (vedený odborem dopravy) ve věci přestupků dle § 22 odst. 1 písm. d) a l) zákona o přestupcích a dle § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích [přičemž oznámení o přestupku dle zákona o pozemních komunikacích následně postoupil věcně a místně příslušnému správnímu orgánu - Celnímu úřadu Šumperk]. Druhý spis (vedený odborem správním) založil správní orgán ve věci přestupku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích (tento správní spis si Nejvyšší správní soud pro účely rozhodování o kasační stížnosti vyžádal od městského úřadu, neboť nebyl součástí správního spisu předloženého stěžovatelem).

[13] Městský úřad (odbor správní) předvolal žalobce k podání vysvětlení dle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích na 7. 4. 2010. Žalobce se uvedeného dne dostavil, v rámci podání vysvětlení prezentoval svou verzi předmětné události, načež správní orgán dle § 66 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích odložil oznámení o přestupku. V záznamu o odložení přestupku městský úřad uvedl, že odkládá oznámení o přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 18. 2. 2010 v 11.00 hodin v obci Moravičany neuposlechl výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci. Jako důvod pro odložení věci správní orgán uvedl, že věc byla s žalobcem projednána a byla řešena domluvou. Ostatní skutky spáchané žalobcem v uvedený den budou navíc řešeny odborem dopravy městského úřadu a celním úřadem.

[14] Téhož dne (tj. 7. 4. 2010) městský úřad (odbor dopravy) zaslal žalobci oznámení o zahájení řízení pro podezření ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. d) a l) zákona o přestupcích, v příčinné souvislosti s porušením § 6 odst. 8 písm. a), b), c) a § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). V následně vedeném správním řízení jej shledal vinným ze spáchání výše vymezených přestupků (viz bod [1] rozsudku).

[15] Právě popsaný postup městského úřadu krajský soud předně považoval za rozporný s § 57 odst. 1 zákona o přestupcích, podle nějž v případě, že se pachatel „*dopustil více přestupků, které je příslušný projednávat týž orgán, projednávají se tyto přestupky ve společném řízení.*“ Stěžovatel proti tomu namítl, že k projednání jednotlivých přestupků byly

„funkčně příslušné“ odlišné odbory městského úřadu. Dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne č. j. 1 As 28/2009 – 62.

[16] Podle Nejvyššího správního soudu však na nynější případ ustanovení § 57 odst. 1 zákona o přestupcích vůbec nedopadá, neboť podle § 66 odst. 3 písm. a) uvedeného zákona správní orgán věc odloží, jestliže „*došlé oznámení (§ 67 odst. 2) neodůvodňuje zahájení řízení o přestupku nebo postoupení věci podle § 71*“. K odložení věci tedy dochází ještě před zahájením řízení. Pojmově pak je vyloučeno, aby bylo vedeno společné řízení o věci, k jejímuž odložení došlo. Nutno dodat, že zcela neobstojí ani argumentace stěžovatele. Pokud by totiž skutečně došlo k zahájení řízení (dle § 67 zákona o přestupcích) i ve věci předmětného přestupku proti veřejnému pořádku, bylo by povinností městského úřadu vést o všech přestupcích společné řízení. Správním orgánem ve smyslu § 57 odst. 1 citovaného zákona je městský úřad, jeho vnitřní členění na odbory a typové rozdělení přestupkové agendy mezi ně je z hlediska daného zákonného ustanovení irelevantní. Posouzení otázky, zda by vedení dvou samostatných řízení městským úřadem ve věcech výše popsaných přestupků představovalo vadu s vlivem na zákonnost rozhodnutí, jde ovšem nad rámec nynějšího řízení.

[17] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s dalšími výtkami krajského soudu vůči procesnímu postupu městského úřadu. Krajský soud posoudil předmětné odložení věci „materiálně“ tak, že došlo k odložení všech věcí, tedy i přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Tento závěr soud vyvodil „*z obsahu oznámení o Policie ČR o přestupcích, podání vysvětlení žalobcem dne 7. 4. 2010 (...) kontextu celé souzené věci, nutnosti aplikace § 57 zákona č. 200/1990 Sb., ze závěru, že kontrola žalobce byla nestandardní a vykazující znaky neobvyklého a neprofesionálního jednání policistů a šikany, z toho, že nebylo prokázáno, že přestupky byly skutečně spáchány a z důvodu uplatnění všech právních zásad na souzenou věc (činnosti správního řízení i obecných právních zásad, včetně ústavněprávních a obecně uznávaných).*“

[18] Nejvyššímu správnímu soudu však není zřejmé, jak by správní orgán mohl dovodit, že policisté postupovali vůči žalobci šikanózně (a že jsou proto jejich tvrzení nevěrohodná), aniž by řádně zjistil skutkový stav (výslechem svědků, žalobce, případně provedením dalších důkazů). Jestliže policisté provádějící dopravní kontrolu žalobce uvedli ve svých úředních záznamech, jež byly k oznámení přestupku přiloženy, tvrzení, která svědčila o spáchání přestupků žalobcem, pak k prokázání těchto tvrzení, případně k učinění závěru o tom, že se předmětné události odehrály jiným způsobem, slouží právě přestupkové řízení. Použít institutu odložení věci z důvodu, že kontrola žalobce proběhla nestandardně, tedy možné nebylo.

[19] Dovozovat, že městský úřad „materiálně“ odložil všechny věci, nelze ani z právních zásad, ať již jde o zásady činnosti správních orgánů, zásady ústavněprávní, či obecné zásady právní. Krajský soud konkrétně poukázal na zásadu vzájemného souladu všech postupů dle § 8 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a na zásadu legitimního očekávání. Nejvyšší správní soud sice připouští, že městský úřad měl v záznamu o odložení věci ze dne 7. 4. 2010 vymezit skutek, ve vztahu k němuž věc odkládá, podrobněji a přesněji. To však samo o sobě nestačí k tomu, aby žalobci vzniklo legitimní očekávání, že došlo k odložení všech věcí. Jak ze záznamu o podání vysvětlení ze dne 7. 4. 2010, tak ze záznamu o odložení přestupkové věci, ale i z dalšího průběhu následně zahájeného přestupkového

řízení muselo být žalobci zřejmé, že městský úřad odložil věc pouze ve vztahu k úplnému počátku skutkového děje popsaného v oznámení přestupku. Tedy ve vztahu k jednání spočívajícímu v neuposlechnutí pokynu policisty k zastavení vozidla na vozovce, v němž oznamovatel přestupku spatřoval naplnění skutkové podstaty přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.

[20] Následné vedení řízení o přestupcích proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, kterých se měl žalobce dopustit bezdůvodným odmítnutím podrobit se dechové zkoušce a předložit doklady potřebné k provozu a řízení motorového vozidla, proto nemohlo porušit zásadu *ne bis in idem*, tedy právo nebýt souzen nebo potrestán dvakrát za týž čin, které plyne jednak z článku 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina"), jednak z článku 4 odst. 1 protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva") [ačkoliv uvedená ustanovení hovoří toliko o „trestním stíhání" či „trestním řízení", dle judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva je třeba toto právo zásadně ctít i v řízeních o přestupcích a o správních deliktech; viz např. rozsudek NSS ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003 - 44].

[21] Krajský soud navíc vykládá dosah zásady *ne bis in idem* příliš široce. Městský úřad oznámení o přestupku proti veřejnému pořádku odložil podle § 66 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích (dle nějž správní orgán věc odloží, *„jestliže došlé oznámení neodůvodňuje zahájení řízení o přestupku nebo postoupení věci podle § 71*"). Postupoval tedy podle ustanovení, které lze pro účely posouzení dané otázky z hlediska jeho smyslu a účelu považovat za srovnatelné s ustanovením § 159a odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu [podle uvedeného ustanovení *„[n]ejde-li ve věci o podezření z trestného činu, státní zástupce nebo policejní orgán věc odloží usnesením, jestliže není na místě vyřídit věc jinak (...)*"]. Judikatura Nejvyššího soudu i komentářová literatura pak dovozují, že byť má odložení věci dle § 159a trestního řádu formu usnesení, které nabývá právní moci, toto usnesení samo o sobě nevytváří překážku věci pravomocně rozhodnuté (*rei iudicatae*). Trestní stíhání téže osoby pro týž skutek je dokonce možné později zahájit (např. objeví-li se nové skutečnosti nebo důkazy), aniž by bylo třeba usnesení o odložení věci předtím zrušit v řízení o stížnosti pro porušení zákona nebo v řízení o povolení obnovy [překážku zahájení trestního stíhání zakládá, dle § 11a trestního řádu, toliko odložení věci při schválení narovnání nebo v důsledku osvědčení či fikce osvědčení podezřelého po rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání] (Šámal, P. a kol. *Trestní řád*, 2008, 6. vydání, Praha: C. H. Beck, str. 1265-1274). O odložení přestupku dle výše citovaného ustanovení zákona o přestupcích se přitom ani nevydává usnesení (srov. § 66 odst. 4 uvedeného zákona). Je tedy absurdní dovozovat, jak činí krajský soud, že již samotný záznam o odložení předmětného přestupku mohl v dané věci založit překážku věci pravomocně rozhodnuté a vést k porušení zásady *ne bis in idem*.

IV.B Posouzení námitek týkajících se otázky řádného prokázání spáchání přestupků

[22] Krajský soud, ačkoliv zrušil rozhodnutí stěžovatele primárně pro údajné procesní vady, hodnotil rovněž jeho věcné závěry. Konstatoval, že průběh kontroly žalobce policejní hlídkou byl „zcela nestandardní". Tuto nestandardnost dovozoval z toho, *„že teprve poté, co žalobce odmítl předložit doklady, započali policisté s kontrolou vozidla a vyhledali neplatnou dálniční známku; až následně policisté začali lustrovat vozidlo a jeho*

držitele a až po těchto zjištěních mělo dojít k výzvě k provedení orientační dechové zkoušky". Policisté navíc dle soudu pochybili tím, že vyzvali řidiče k orientační dechové zkoušce, aniž by měli důvodnou domněnku či podezření, že žalobce řídil vozidlo pod vlivem alkoholu. O nestandardním průběhu kontroly má svědčit také stížnost podaná žalobcem na kontrolu provádějící příslušníky Policie ČR.

[23] Stěžovatel proti tomu argumentuje, že průběh kontroly byl ze strany policistů běžný a v souladu se zákonnými požadavky. Poukazuje přitom, kromě jiného, na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2012, č. j. 7 As 151/2011 – 77. Nutno dodat, že naprosto příhodně, protože v citovaném rozsudku zdejší soud uvedl, že k „*orientačnímu vyšetření, které představuje pouze nepatrné omezení svobody pohybu řidiče, např. zastavení vozidla na velmi krátkou dobu a provedení jednoduchého testu přítomnosti alkoholu nebo jiné návykové látky zejména standardizovaným testovacím přístrojem, bez jakéhokoli zásahu do tělesné integrity řidiče, není potřeba žádné důvodné domněnky, zatímco k lékařskému vyšetření, které omezí svobodu pohybu řidiče na delší dobu (více než několik málo jednotek minut), je naopak již nezbytná existence konkrétních skutečností, které vedou k důvodné domněnce, že řidič může být ovlivněn jinou návykovou látkou.*" Ostatně obdobné závěry vyplývají (přinejmenším implicitně) i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009 – 65, na nějž krajský soud ve svém rozsudku odkazuje. Zdejší soud v posledně uvedeném rozsudku konstatoval, že „*relevantní právní úprava striktně nevázala povinnost řidiče podrobit se lékařskému vyšetření na pozitivní výsledek dechové zkoušky, rozhodující podle této právní úpravy byla výzva policisty nebo strážníka obecní policie k podstoupení lékařského vyšetření. To samozřejmě neznamená, že by taková výzva mohla být projevem libovůle nebo šikany ze strany policejního orgánu. Taková výzva mohla a i nadále může být opodstatněná pouze v případě, kdy na základě orientační dechové zkoušky či na základě jiných indicií vznikne důvodné podezření, že kontrolovaná osoba řídí vozidlo pod vlivem alkoholu.*"

[24] Judikatura Nejvyššího správního soudu tedy rozlišuje mezi orientační dechovou zkouškou a lékařským vyšetřením na přítomnost alkoholu, což krajský soud zcela pominul. Také další okolnosti, v nichž krajský soud spatřoval nestandardnost průběhu kontroly, však Nejvyšší správní soud nehodnotí jako neobvyklé. Pokud krajský soud vzal za prokázané, že žalobce odmítl k výzvě policistů předložit doklady, pak se asi nelze divit, že policisté následně u něj chtěli provést rovněž orientační dechovou zkoušku. Stížnost žalobce na postup policie také sama o sobě nesvědčí o tom, že policisté s ním zacházeli šikanózně (může stejně tak dokreslovat opačnou verzi, prezentovanou policisty, podle níž žalobce od počátku vystupoval „kverulantsky", odmítal předložit doklady, podrobit se dechové zkoušce, vyhrožoval, že pokud jej nenechají být, tak je to „*bude mrzet*", neboť „*má vlivné konexe u Policie ČR*" atd.).

[25] Nejvyšší správní soud tak souhlasí se stěžovatelem, že z rozsudku krajského soudu není zřejmé, proč by měl být postup policejní hlídky hodnocen jako „nestandardní" a proč by z tohoto důvodu měly být výpovědi policistů hodnoceny jako nevěrohodné.

[26] Nejvyšší správní soud rovněž považuje za vhodné na tomto místě připomenout svou judikaturu týkající se situací, kdy v přestupkovém řízení stojí na jedné straně tvrzení policistů, na straně druhé tvrzení obviněného z přestupku a správní orgán je postaven před dilema, ke kterému tvrzení se má přiklonit.

[27] V rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 – 84, zdejší soud v obecné rovině konstatoval, že existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není ničím neobvyklým. Správní orgán je v takové situaci povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí. V rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, pak Nejvyšší správní soud ve vztahu k osobě policisty a věrohodnosti jeho výpovědi uvedl, *„že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“*. Citovaný judikát tedy vychází z úvahy, že u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je proto zpravidla věrohodnějším svědectví policisty.

[28] Nejvyšší správní soud sice v některých takových případech zpochybnil rovněž výpověď policistů či strážníků (viz např. rozsudek ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 67, na nějž odkazoval ve svém rozsudku krajský soud), učinil tak však vždy s ohledem na konkrétní a specifické okolnosti dané věci (v citované věci pro šikanózní jednání vůči dotčenému řidiči, spočívající v ničím neodůvodněné a nanejvýš rozsáhlé kontrole řidiče poté, co odmítl vyřídit přestupek v blokovém řízení, což jsou okolnosti dosti odlišné od těch, které nastaly v nyní posuzované věci). Na premise o zásadní hodnověrnosti policisty tudíž tato rozhodnutí nic nemění (ke shodnému závěru srov. rozsudek ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 – 114, body [40] až [44] odůvodnění, nebo rozsudek ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 97/2011 – 52).

V. Závěr a náklady řízení

[29] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v odůvodnění tohoto rozsudku.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. března 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu